

200702292/1.

Datum uitspraak: 3 juli 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/26840 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 februari 2007 in het
geding tussen:**

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 december 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 4 mei 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 februari 2007, verzonden op 2 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister (kennelijk bedoeld: de Staatssecretaris van Justitie) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 april 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister, door zich op het standpunt te stellen dat de vreemdeling tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn familie op een voor hem bekend adres woonachtig is en het aan hem is om aannemelijk te maken dat opvang bij zijn familie niet meer mogelijk is, in strijd heeft gehandeld met het in het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (hierna: TBV) 1996/1 neergelegde beleid, waarin een verdergaande onderzoeksplicht naar adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen in het land van herkomst is neergelegd. De staatssecretaris betoogt hiertoe dat, nu de vreemdeling in het eerste en het nader gehoor heeft verklaard dat zowel zijn moeder, zijn oom van vaderskant, zijn tante van moederszijde als ook nog twee minderjarige zussen in het land van herkomst op voor hem bekende adressen woonachtig zijn, adequate opvang voor hem aanwezig wordt geacht en er geen reden tot nader onderzoek bestond. De enkele stelling dat de vreemdeling niet weet of zijn familie nog in leven is, alsmede de niet met bewijsstukken onderbouwde verklaring dat hij via het Rode Kruis een tracing-onderzoek zou hebben laten verrichten, doen de bewijslast van de vreemdeling niet veranderen in een onderzoeksplicht voor de minister, aldus de staatssecretaris.

2.1.1. Volgens het TBV 1996/1, voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling worden verleend, indien hereniging met de ouders niet mogelijk is en andere adequate opvang in het land van herkomst niet aanwezig is. Tijdens het nader gehoor zal de contactambtenaar speciale aandacht besteden aan het achterhalen van gegevens met betrekking tot de verblijfplaats van de ouders en/of de aanwezigheid van verwanten van de minderjarige in het land van herkomst. Op basis van de gegevens verkregen bij het eerste en nader gehoor kan worden besloten tot het instellen van een nader onderzoek naar de aanwezigheid van adequate opvang in het land van herkomst, aldus het TBV.

2.1.2. In het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat voor de vreemdeling in het land van herkomst adequate opvang aanwezig is, nu hij in het eerste en nader gehoor heeft verklaard dat verschillende familieleden aldaar op voor hem bekende adressen woonachtig zijn. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan de minister ook bij toepassing van het in TBV 1996/1 neergelegde beleid de aanvraag zonder nader onderzoek op deze grond afwijzen. De rechtbank heeft voorts niet onderkend dat uit de enkele niet nader onderbouwde stelling van de vreemdeling dat hij niet weet of zijn familie nog in leven is, noch uit de niet met bewijsmateriaal gestaafde verklaring dat het Rode Kruis zonder succes een tracing-onderzoek heeft gedaan, volgt dat de minister zich niet in redelijkheid zonder nader onderzoek op het vorengenoemde standpunt heeft kunnen stellen.

2.1.3. De klacht is terecht voorgedragen doch leidt niet tot het daarmee beoogde doel. De rechtbank heeft eveneens overwogen dat de in TBV 1996/1 neergelegde verplichting voor de minister zich binnen zes maanden ervan te vergewissen dat in het land van herkomst adequate opvang is gewaarborgd, hoewel geen fatale termijn, uitdrukking geeft aan de zorg om aan een alleenstaande minderjarige vreemdeling zo snel mogelijk zekerheid te geven over zijn verblijf in Nederland. Nu de minister eerst na 31 maanden een eerste beslissing op de aanvraag van de vreemdeling heeft genomen en niet heeft gemotiveerd waardoor de overschrijding van de in TBV 1996/1 neergelegde termijn is veroorzaakt, kan de in het bestreden besluit vervatte motivering dat besluit niet dragen, aldus de rechtbank. Tegen deze overweging is de grief niet gericht.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop die rust, te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

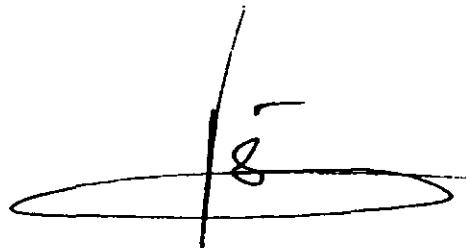
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2007

248-523.

Verzonden: - 3 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/26840 (beroep)
AWB 06/26841 (voorlopige voorziening)

V-nr:

inzake: geboren op , van Afghaanse nationaliteit, wonende te
, eiser,
gemachtigde: mr. V.V. Essenburg, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. W.S. Leenders, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 20 december 2002 heeft verweerder ambtshalve bepaald dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling". Bij beroepschrift van 13 januari 2003 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit. In de aanvullende gronden van 21 april 2005, gericht aan verweerder, heeft eiser verzocht het beroepschrift aan te merken als bezwaarschrift. De rechtbank heeft de stukken bij brief van 3 november 2005 doorgezonden aan verweerder.

2. Bij brief van 26 mei 2005 heeft eiser bij de rechtbank beroep ingesteld tegen het uitblijven van een besluit op het door eiser als bezwaar aangemerkte beroep van 13 januari 2003. Bij brief van 2 december 2005 heeft eiser de gronden van beroep aangevuld. Bij uitspraak van 2 maart 2006 (AWB 05/24016) heeft deze rechtbank en zittingsplaats het beroep tegen het niet-tijdig beslissen op bezwaar gegrond verklaard en heeft bepaald dat verweerder binnen drie weken, dan wel, indien eiser zal worden gehoord, binnen tien weken, een besluit op bezwaar dient te nemen.

3. Op 5 april 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 4 mei 2006 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser uit eigen beweging binnen 28 dagen Nederland moet verlaten.

4. Bij brief van 1 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 1 juni 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep en het verzoek om voorlopige voorziening zijn ingediend bij brief van 6 juli 2006. Op 28 juli 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 3 oktober 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

AWB 06/26840 en AWB 06/26841

2

5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G. de Vries, tolk Dari.

6. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Eiser is op 26 mei 2000 Nederland in gereisd. Hij heeft zich op 29 mei 2000 aangemeld bij de korpschef van regionaal politiekorps Gelderland-Midden en heeft daarbij een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Deze procedure is voor eiser in negatieve zin geëindigd door de ongegrondverklaring van het beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 22 april 2004 (AWB 03/2823).

2. Als bijlage 2 bij de gronden als hierboven genoemd onder 1.4. heeft eiser een vertaling overgelegd van een brief gedateerd 21 april 2006 van . Hierin staat onder meer vermeld dat in de omgeving van eisers wijk in geen enkel huis overeind is gebleven en dat vele families zijn vermoord of uit elkaar zijn gedreven. Voorts wordt vermeld dat hij, dikwijls heeft geïnformeerd naar eisers familie, maar niets van hem heeft vernomen.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat er geen inspanningsverplichting bestaat onderzoek te doen naar de aanwezigheid van adequate opvang en er bovendien geen aanleiding voor onderzoek was. Aangezien eiser tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn familie op een voor hem bekend adres woonachtig is, wordt aangenomen dat adequate opvang aanwezig is. Dat eiser stelt dat hij niet weet of zijn familie nog in leven is maakt dit niet anders. Het is immers aan eiser om aannemelijk te maken dat opvang bij zijn familie niet meer mogelijk is. Verwezen wordt naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Assen van 23 maart 2001 (AWB 00/5093 en AWB 00/5070). Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er geen familie meer in Afghanistan is en derhalve wordt voor eiser adequate opvang aanwezig geacht in het land van herkomst. Het door eiser gestelde zogenaamde tracing-verzoek bij het Rode Kruis, dat niets heeft opgeleverd, is niet met stukken onderbouwd. Ook de enkele stelling dat zijn vriend naar zijn ouderlijk huis is gegaan, is niet onderbouwd met een objectief verifieerbaar document. Verweerder verwijst daarbij naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem van 14 december 2004 (AWB 03/45877). Voorts wijst verweerder erop dat eisers meerderjarige zussen, die woonachtig zijn in Afghanistan, hem opvang zouden kunnen bieden.

2.2 In het verweerschrift van 3 oktober 2006 heeft verweerder het ingenomen standpunt nog als volgt onderbouwd. Het feit dat niet binnen zes maanden was beslist doet geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontstaan. Verwezen wordt naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem van 14 december 2002 (AWB 03/45877). De in TBV 1996/1 genoemde termijn is niet aan te merken als een fatale termijn. Verweerder verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) op 6 april 2004 (nr 200400593/1). Overeenkomstig de uitspraak van de Afdeling op 7 november 2003 (200305100/1) mocht eiser de aanwezigheid van adequate opvang worden tegengeworpen. De enkele stelling dat er geen opvang is, is onvoldoende. Bij de beoordeling of in een geval geen adequate opvang aanwezig is, kan alleen betekenis worden gehecht aan individuele, op eiser betrekking hebbende omstandigheden.

AWB 06/26840 en AWB 06/26841

3

3. De rechtbank begrijpt de beroepsgronden als volgt:

a. Uit de jurisprudentie blijkt dat de beslistermijn van zes maanden geen fatale termijn is, maar de strekking van het beleid is om aan een minderjarige asielzoeker zo snel mogelijk zekerheid te geven over zijn verblijf in Nederland. Bij een te vergaande termijnoverschrijding dienen daar in het voordeel van eiser consequenties aan te worden verbonden. Eiser verwijst naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht op 20 mei 2003 (AWB 01/25067 en 14378), en de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem op 16 maart 2004 (AWB 02/39637 en 68024).

b. Eiser bestrijdt dat voor hem in Afghanistan adequate opvang is.

b.1. Recent is een vriend, naar Afghanistan afgereisd. heeft telefonisch laten weten dat er in de wijk in waaruit eiser afkomstig is, geen huizen meer overblijven staan. heeft ook een brief gestuurd die zich, met vertaling, in het dossier bevindt. Eiser heeft sinds april 2000 geen enkel contact meer gehad met zijn familie: hij weet niet of zij daar nog wonen en of nog in leven zijn. Ook het Rode Kruis heeft zijn familie niet kunnen achterhalen.

b.2. Ten tijde van zijn aanvraag voerde verweerder een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan. Dat betekent dat verweerder heeft vastgesteld dat terugkeer naar Afghanistan van bijzondere hardheid zou getuigen gelet op de bijzonder slechte veiligheidssituatie. Uit de jurisprudentie blijkt dat adequate opvang niet aanwezig wordt geacht voor minderjarigen die afkomstig zijn uit een land waarvoor een categoriaal beschermingsbeleid geldt. Eiser verwijst naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle op 7 december 1999 (NAV 2000/36-kort, JUB 2000 nr 11-257) en de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Gravenhage op 17 april 2000 (JV 2000/S135, JUB 2000 nr. 11-256)

b.3. Verweerder legt ten onrechte de bewijslast voor afwezigheid van adequate opvang bij de alleenstaande minderjarige vreemdeling. Kennelijk baseert verweerder zich op TBV 2001/33 en 2002/23. Verweerder gaat hiermee voorbij aan het TBV 1996/1, welk TBV in het onderhavige geval van toepassing is.

c. Eiser beroept zich op artikel 4: 84 van de Awb.

De rechtbank overweegt als volgt.

4. Op 1 april 2001 is de Vw 2000 in werking getreden en is de Vreemdelingenwet 1965 (Vw) ingetrokken. Ingevolge de Vw 2000 houdt het bestreden besluit de beslissing in over de verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

5. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

6. In het TBV 1996/1 staat - voor zover hier van belang - vermeld, dat indien is vastgesteld dat de minderjarige niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève of voor een vergunning tot verblijf om humanitaire redenen, zal worden beoordeeld of verwijdering van de minderjarige verantwoord is te achten. Daartoe zal in eerste instantie worden getracht de minderjarige met zijn ouders in het buitenland te herenigen. Als dit niet mogelijk is, zal worden beoordeeld of er andere adequate opvang in het land van herkomst aanwezig is. Ingeval binnen zes maanden na indiening van de asielaanvraag is komen vast te staan dat er voor deze minderjarige in het land van herkomst geen adequate mogelijkheid tot opvang redelijkerwijs is gewaarborgd en deze tevens onder voogdij van een voogdijvereniging is gesteld, wordt de minderjarige in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf.

Tijdens het nader gehoor zal de contactambtenaar speciale aandacht besteden aan het achterhalen van gegevens met betrekking tot de verblijfplaats van de ouders en/of de aanwezigheid van verwanten van de minderjarige in het land van herkomst. Op basis van de gegevens verkregen bij het eerste en nader gehoor kan worden besloten tot het instellen van een nader onderzoek naar de aanwezigheid van adequate opvang in het land van herkomst.

AWB 06/26840 en AWB 06/26841

4

7. De rechtbank stelt vast dat niet wordt betwist dat eiser alleenstaand en minderjarig was ten tijde van de asielaanvraag. Voorts is niet in geschil dat het beleid zoals dat is neergelegd in het TBV 1996/1 van toepassing is. Met betrekking tot minderjarigen die voor 4 januari 2001 een asielaanvraag hebben ingediend, zoals eiser, is blijkens TBV 2001/33 niet het in dat TBV neergelegde beleid van toepassing, maar het beleid zoals dat gold voor die datum.

8. Reeds de eerste beroepsgrond slaagt.

Volgens vaste jurisprudentie is de in hoofdstuk B7/13 (oud) Vc 1994 en TBV 1996/1 neergelegde verplichting voor verweerder zich binnen zes maanden ervan te vergewissen dat in het land van herkomst adequate opvang redelijkerwijs gewaarborgd is, niet aan te merken als een fatale termijn. Evenwel geeft het beleid met deze verplichting uitdrukking aan de zorg om een alleenstaande minderjarige vreemdeling (hierna: amv) zo snel mogelijk zekerheid over zijn verblijf in Nederland te verschaffen. De rechtbank stelt in de onderhavige zaak vast dat verweerder eerst na 31 maanden een eerste beslissing op de aanvraag van eiser heeft genomen, terwijl verweerder binnen deze periode niet heeft getracht eiser met zijn ouders te herenigen en geen (individueel) onderzoek naar adequate opvang heeft aangevangen. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarin de overschrijding van de termijn is gelegen. Daarnaast heeft verweerder met zijn uitleg dat geen onderzoek naar adequate opvang (en kennelijk ook geen hereniging) noodzakelijk was in strijd gehandeld met het in het TBV 1996/1 neergelegde beleid. Immers, dit beleid houdt een verdergaande onderzoeksplicht in dan de enkele constatering dat eiser tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn familie op een voor hem bekend adres woonachtig is en het aan eiser is om aannemelijk te maken dat opvang bij zijn familie niet meer mogelijk is. Zulks klemt te meer, nu eiser reeds bij zijn nader gehoor dat zo'n zeven maanden na het eerste gehoor plaatsvond heeft meegedeeld dat hij niet wist of zijn ouders nog leefden.

9. Het vorenstaande leidt de rechtbank tot het oordeel dat de in het bestreden besluit vervatte motivering verweerders beslissing niet kan dragen. Tevens acht de rechtbank het bestreden besluit niet zorgvuldig voorbereid. Het beroep is derhalve gegrond. Het bestreden besluit komt derhalve wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:2 en artikel 7:12, eerste lid, van de Awb voor vernietiging in aanmerking. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

10. Gelet op het voorgaande behoeven de overige gronden geen verdere bespreking.

Met betrekking tot het verzoek om voorlopige voorziening.

11. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

12. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van de proceskosten

13. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

AWB 06/26840 en AWB 06/26841

5

Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

IV. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/26840

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/26841

- wijst het verzoek af.

In beide zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 282,- (zegge: tweehonderdentweëntachtig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 27 februari 2007 door mr. G.S. Crince le Roy, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.E. van Wiggan - van der Hoek, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

02 MAART 2007

Conc: EW

Coll: yk

B:C

DE KOPIE DIT BESLUIT IS VERSTUURD
ONDERMIDDELING

Tegen de uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

30 MRT 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAK:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. W.B. Klaus,
ambtenaar ten departement

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Amsterdam
van 27 februari 2007
met kenmerk AWB 06/26840

Inzake:

aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. V.V. Essenburg,
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag

Bordewijklaan 62
2561 XR Den Haag

Postbus 20120
2500 GC Den Haag

mr C. Lindeboom

078 779 4973

30-03-2007 17:39

96%

P.03

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 27 februari 2007, verzonden op 2 maart 2007, met kenmerk AWB 06/26840 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 4 mei 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, heeft bepaald dat de Staatssecretaris binnen 6 weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris heeft veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 29 mei 2000 heeft (hierna: verweerder) een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling.
- 2.2 Bij besluit van 20 december 2002 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) deze aanvraag afgewezen. Tevens heeft de Minister bij hetzelfde besluit ambtshalve beslist dat verweerder niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling".
- 2.3 Bij brief van 13 januari 2003 heeft verweerder tegen bovengenoemd besluit beroep ingesteld. Bij brief van 3 november 2005 heeft de rechtbank verzocht het beroep, voor zoverre dat zich richt tegen dat gedeelte van de beschikking om aan verweerder geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, te behandelen als zijnde een bezwaarschrift.
- 2.4 Bij besluit van 4 mei 2006 heeft de Minister dit bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.5 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging III. 8 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Reeds de eerste beroepsgrond slaagt. Volgens vaste jurisprudentie is de in hoofdstuk B17/3 (oud) Vc 1994 en TBV 1995/1 neergelegde verplichting voor verweerder zich binnen zes maanden ervan te vergewissen dat in het land van herkomst adequate opvang redelijkerwijs gewaarborgd is, niet aan te merken als een fatale termijn. Eventueel geeft het beleid met deze verplichting uitdrukking aan de zorg om een alleenstaande minderjarige vreemdeling (hierna: amv) zo snel mogelijk zekerheid over zijn verblijf in Nederland te verschaffen. De rechtbank stelt in de onderhavige zaak vast dat verweerder eerst na 31 maanden een eerste beslissing op de aanvraag van eiser heeft genomen, terwijl verweerder binnen deze periode niet heeft getracht eiser met zijn ouders te herenigen en geen (individueel) onderzoek naar adequate opvang heeft aangevangen. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarin de overschrijding van deze termijn is gelegen.

Daarnaast heeft verweerder met zijn uitleg dat geen onderzoek naar adequate opvang (en kennelijk ook geen hereniging) noodzakelijk was in strijd gehandeld met het in het TBV 1996/1 neergelegde beleid. Immers, dit beleid houdt een verdergaande onderzoeksplicht in dan de enkele constatering dat eiser tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn familie op een voor hem bekend adres woonachtig is en het aan eiser is om aannemelijk te maken dat opvang bij zijn familie niet meer mogelijk is. Zulks klemt te meer, nu eiser reeds bij zijn nader gehoor dat zo'n zeven maanden na het eerste gehoor plaatsvond heeft meegedeeld dat hij niet wist of zijn ouders nog leefden."

- 3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen III.9 en III.13 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op grief 1

- 4.1 In het bestreden besluit heeft de Minister als uitgangspunt genomen de verklaringen die verweerder over de aanwezigheid van adequate opvang heeft afgelegd in het eerste en nader gehoor van respectievelijk 30 mei 2000 en 13 november 2000. Verweerder heeft daarin verklaard dat zowel zijn moeder, zijn oom van vaderskant, zijn tante van moederszijde als ook nog twee meerderjarige zussen, in het land van herkomst op voor hem bekende adressen wonen. In het bestreden besluit is verder overwogen dat verweerder met de nadien afgelegde verklaringen in de gronden van bezwaar d.d. 11 februari 2003 en tijdens de hoorzitting van 5 april 2006 evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er geen adequate opvang voor hem aanwezig is. De enkele stelling van verweerder dat hij niet weet of zijn familie nog in leven is, kan hier niet aan afdoen. Net zomin als zijn verklaringen dat hij via het Rode Kruis een tracing onderzoek zou hebben laten verrichten, aangezien daarvan ook geen nadere onderbouwing van is gegeven. Dit betekent dat de bewijslast van de vreemdeling niet verandert in een onderzoekplicht voor de Staatssecretaris.

Zoals bovendien blijkt uit bestendige jurisprudentie van uw Afdeling kan de Staatssecretaris ook bij toepassing van het vóór 4 januari 2001 gevoerde beleid de aanvraag zonder nader onderzoek afwijzen op de grond dat adequate opvang aanwezig is en kan de enkele stelling van verweerder dat adequate opvang ontbreekt er niet toe leiden dat niet mag worden vastgehouden aan het uitgangspunt dat deze geacht wordt aanwezig te zijn.

Vgl.

ABRS 22 januari 2004, 200305895/1, r.o. 2.1.2. JV 2004/102.

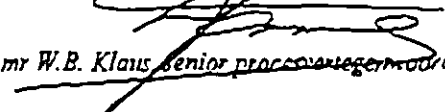
- 4.3 De rechtbank heeft het vorenstaande miskend.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 4 mei 2006 ingestelde beroep.

's-Gravenhage, 30 maart 2007

Gemachtigde

mr W.B. Klaus senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Gravenhage
Postbus 30120
2500 GC 's-Gravenhage
telefoon 070 779 4167
telefax 070 779 5506